
06.05.09

**EXTRACTION -
LAMENTATIO -
DEUTSCHE ANGST**

MARC VANRUNXT

—
CONCERTZAAL SCÈNE OP SCÈNE - 20.00

19.15 Inleiding door Steven De Belder

CONCERTGEBOUW

BIO'S

Marc Vanrunxt is al meer dan twintig jaar actief als danser en choreograaf. Zijn dansopleiding stond voornamelijk in het teken van de Centraal-Europese dans, maar hij werd minstens even sterk beïnvloed door de contestatie van de punk. Hij debuteerde als choreograaf in 1981 en maakte sindsdien meer dan dertig choreografieën. Vanrunxt poogt choreografie telkens opnieuw te definiëren als een compositie van lichamelijke beweging. Hij streeft naar het uitpuren van die compositie, naar een dans die uit de wereld en in het beeld wil stappen, maar blijft zich altijd scherp bewust van de materie die de dans omgeeft en stuurt. Ernst, beheersing en compositie kruisen knipogen, chaos en citaten.

Eva Kamala Rodenburg studeerde af aan de Rotterdamse dansacademie en danste voor o.a. Marc Vanrunxt, Christina Binder-Betulus, Krizstina De Chatel, Elisabeth Maesen, Le Lido in Parijs en Sonja Augart. Ze choreografeerde verscheidene projecten waaronder het duet *Huiden Van Jou* samen met Christina Binder-Betulus, modeshows voor Joy Fashion en dansstukken voor de studenten van compagnie Francine De Veylder. Zij is als lyengar-yogalerares afgestudeerd aan het BKS lyengar Yoga Institute in Amsterdam en geeft sinds 2001 les in Gent.

De choreografe-danseres Marie De Corte genoot een hedendaagse dansopleiding in Parijs bij Georges Tugdual en Hervé Diasnas en in Montréal bij Linda Rabin. Als danseres werkte ze met Dominique Brun, Hervé Dias-

nas, Julie West, Alain Platel, Marc Vanrunxt, Cie Furiosas, Enzo Pezzella, Bert Van Gorp en Robert Siân. Vanaf 1986 choreografeert ze binnen haar eigen gezelschap Air de C. in nauwe samenwerking met de scenograaf Hugo Moens. Als freelancechoreografe werkte ze ook voor andere gezelschappen zoals Blauwe Maandag Cie, Blauw Vier, Bronks, Villanella, Greet Vissers ...

Etienne Guilloteau studeerde in 2002 af aan P.A.R.T.S. in Brussel. Sindsdien is hij actief als choreograaf, danser en lichtontwerper. Eigen creaties zijn onder andere *Skènè* (2004), een duet met Claire Croizé, *La Magnificenza* (2006) met Vincent Dunoyer en Hans Meyer, *Dido* (2007) met Claire Croizé, *Prima dell'atto* (2009) en *Daad* (2009). Hij danste voor Anne Teresa De Keersmaeker, Vincent Dunoyer, Charlotte Vanden Eynde en in meerdere creaties van Marc Vanrunxt.

Marcel Andriessen studeerde slagwerk bij Victor Oskam en Nick Woud aan het conservatorium in Amsterdam. Tussen 1993 en 1998 speelde hij samen met Wim Konink veel premières voor slagwerkduo. Hij treedt veel op bij theater- en dansgezelschappen, waaronder Dogtroep, De Appel, Het Nederlands Danstheater en Het Noord Nederlands Toneel en in ensembles voor hedendaagse muziek. Sinds 1998 is hij als percussionist verbonden aan Slagwerkgroep Den Haag en sinds enkele jaren ook aan het Vlaamse ensemble voor hedendaagse muziek Champ d'Action.

PROGRAMMA & CREDITS

EXTRACTION (2009)

choreografie MARC VANRUNXT

dans EVA KAMALA RODENBURG

artistieke medewerkers DAVID BERGÉ,

MYRIAM VAN IMSCHOOT

licht en technische leiding STEFAN ALLEWEIRELDT

advies MARIE-ANNE SCHOTTE

kostuums MAISON MARTIN MARGIELA COLLECTIES

make-up INGE GROGNARD

productie KUNST/WERK WWW.KUNST-WERK.BE

in samenwerking met Kaaaitheater en Vooruit

met de steun van De Vlaamse Gemeenschap

muziek

Robert Ashley (1930),

In Sara, Mencken, Christ and Beethoven There
Were Men and Woman (1974)

Pink Floyd,

Atom Heart Mother (1970)

— Pauze —

LAMENTATIO (PREMIÈRE)

choreografie MARC VANRUNXT

dans MARIE DE CORTE

advies MARIE-ANNE SCHOTTE

kostuums MAISON MARTIN MARGIELA COLLECTIES

licht en techniek STEF ALLEWEIRELDT

productie KUNST/WERK

met de steun van De Vlaamse Gemeenschap

met dank aan Monty

muziek

Krzysztof Penderecki (1933),

Lamentatio, uit Dies Irae (1967)

Nana April Jun (1974),

The Ontology of Noise (2009)

—

DEUTSCHE ANGST (2005)

choreografie MARC VANRUNXT

dans ETIENNE GUILLOTEAU

livepercussie MARCEL ANDRIESSEN (CHAMP D'ACTION)

performer WOUTER KROKAERT

scenografie KOENRAAD DEDOBBELEER

kostuums MAISON MARTIN MARGIELA COLLECTIES

licht en techniek STEFAN ALLEWEIRELDT

productie KUNST/WERK

coproductie SACD FRANKRIJK, FESTIVAL D'AVIGNON,

CHAMP D'ACTION

*met de steun van de Vlaamse Gemeenschap, Slagwerkgroep Den Haag,
 Hoger Instituut voor Dans, Hogeschool Antwerpen*

muziek

James Tenney (1934-2006),

Having Never Written a Note for Percussion (1971)

U volgt vanavond een speciaal parcours door het Concertgebouw met de drie meest recente solo's van Marc Vanrunxt, die zijn solo's ontwerpt als haute couture. Het zijn zorgvuldig geboetseerde choreografieën op maat van Eva Kamala Rodenburg, Marie De Corte en Etienne Guilloteau. Drie werken in het teken van de terugkeer van nooit echt hetzelfde: van beweging, van ruimte en van geschiedenis. Op zoek naar zuiverheid, verstillend en de wortels van beweging.

EXTRACTION

Solo van Marc Vanrunxt voor Eva Kamala Rodenburg

In 1998 maakte Marc Vanrunxt de solo *Private Collection* voor Eva Kamala Rodenburg, die sindsdien geregeld in zijn groepchoreografieën (o.a. *Raum* en *showtitle #63 BLACK MARK*) voorkomt. Tien jaar later buigen ze zich opnieuw over de zelfreflexieve vraagstellingen en paradoxen achter *Private Collection*.

Veel schilderijen of sculpturen hebben zich een weg gebaad naar het collectieve geheugen ook al zijn ze in privéhanden. De catalogusversie, de affiche, de postkaart, de internetafbeelding zijn allen gemeengoed, maar de materialiteit van het object niet. Wat is de verhouding tussen privé, publiek, origineel en afbeelding in een dansvoorstelling? Hoe democratisch is de toegang tot het theater? Hoe schrijft een dansvoorstelling – zoals bijvoorbeeld *Private Collection* – zich in in de publieke verbeelding? Wat is de materialiteit van dit vluchtige medium en in wiens bezit is het?

Met *Extraction* maakt Marc Vanrunxt geen reconstructie van de solo uit 1998, maar wil hij het werk overschilderen, de essentie eruit puren, Eva Kamala Rodenburg nog mooier en gesofisticeerder voorstellen. Haar lichaam wordt het projectievlak van ons verlangen – we verlangen niet naar haar als persoon, maar naar de aandacht en de zorg die haar heeft gemodelleerd tot deze verschijning. De choreografie is een moulage, een exclusief patroon dat resulteert uit maatwerk, een luxegoed dat met de uiterste zorg en precisie wordt geëxtraheerd uit de danser.

Marc Vanrunxt laat in zijn werk geregeld inserts van beeldende kunstenaars of muzikanten toe. Voor *Extraction* werkt hij samen met fotograaf David Bergé en met artistiek medewerkster Myriam Van Imschoot. Samen delen ze een fascinatie voor het monochroom, het eenkleurige vlak dat we – ondanks zijn abstractie – als des te reëler ervaren, precies omdat het geen afbeelding van iets buiten zichzelf is en ook niets anders kan worden dan de materialiteit die het is.

Kristien Van den Brande

LAMENTATIO

Solo van Marc Vanrunxt voor Marie De Corte

Toen de Poolse componist Krzysztof Penderecki in 1967 het werk *Dies Irae* – een requiem voor de slachtoffers van Auschwitz – maakte, verkeerde de klassieke muziek in crisis. Het grote publiek keek met wantrouwen en afwijzing naar de vormexperimenten van de avant-gardecomponisten. Penderecki was een van de weinigen die bijval kreeg voor zijn doorgedreven zoektocht naar nieuwe klanken en expressiemiddelen – misschien omdat

er onder de abstractie en het formalisme een bewust maatschappelijk engagement sluimert, een grote sensibiliteit voor het leed en de hoop in de wereld.

Het werk van Marc Vanrunxt getuigt van een gelijkaardige spanning tussen pure esthetiek en maatschappelijke gevoeligheid. Al meer dan twintig jaar tart hij de normatieve kaders van de hedendaagse dans via verstilling, herhaling, overdrijving en overdaad, door kitsch en cult naast pop en barok op scène te brengen, door het oncombineerbare toch te combineren. Zijn voorstellingen zijn echter niet alleen een spiegel voor dans als kunstvorm, ze zijn dat evengoed voor de toeschouwer als persoon en voor de samenleving als geheel. Kijken is een oefening in het fragmenteren en opnieuw configureren van je identiteit. Kijken is zichzelf te buiten gaan in verdubbelingen, het onmiddellijke waardeoordeel opschorten en zichzelf en de wereld gereflecteerd zien in zijn onbelichte of uitgesloten facetten.

Op de onwezenlijke treurzang (*Lamentatio*) in het driefasige *Dies Irae* van Penderecki volgt het post-factumbesef en de vervreemding na de ramp (*Apocalypsis*) en daarna de onbevattelijke poging om toch opnieuw te beginnen (*Apotheosis*). Voor zijn nieuwe solo voor Marie De Corte beperkt Marc Vanrunxt zich tot de muziek van *Lamentatio*. Via beweging wordt de cyclus van verlies, onderbreking, (onmogelijke) contemplatie en herbronning echter in ere hersteld en zelfs in een onhoudbaar brandpunt samengebracht. Zit er hoop in de onuitputtelijke kracht om opnieuw te beginnen?

Marc Vanrunxt maakte al eerder de solo *Mijn Solo voor Marie (Vernietigd)* (1997) voor Marie De Corte, en ook in de groepschoreogra-

fieën *Ballet in Wit* (1988), *Most Recent* (2002) en *showtitle #63 BLACK MARK* (2008) speelt zij een belangrijke rol. De directe en transparante dialoog tussen beiden is aanleiding voor deze nieuwe samenwerking.

Kristien Van den Brande

This is not a dress rehearsal.

This is your real life.

(Graffiti, gelezen in de jaren 1980)

DEUTSCHE ANGST

Solo van Marc Vanrunxt voor Etienne Guilloteau

Op uitnodiging van het Festival van Avignon 2005 en SACD en in coproductie met Champ d'Action creëert Marc Vanrunxt een solo voor Etienne Guilloteau in samenwerking met beeldend kunstenaar Koenraad Dedobbeleer en met livemuziek door percussionist Fedor Teunisse (vanavond Marcel Andriessen) van Champ d'Action.

Doorheen zijn ruim twintig jaar omspannende carrière heeft Marc Vanrunxt een aantal opmerkelijke solo's gemaakt, veelal voor zichzelf of voor een reeks sterke vrouwelijke performers (Kitty Kortés Lynch, Suzanne Grooten). In die solo's werden artistieke ontwikkelingen samengebond in krachtige statements, en beproefde Vanrunxt meermaals ideeën en modellen die zijn werk een nieuwe richting gaven.

In *Deutsche Angst* maakt hij voor het eerst een solo voor een andere man, de jonge Franse danser en choreograaf Etienne Guilloteau. Vanrunxt choreografeert op diens specifieke compacte en stevige lichaamsbouw.

Geruggensteund door de percussie wordt deze solo een meer aardse, musculaire gebeurtenis. Hij ademt een mannelijke energie uit, die meteen omgebogen wordt door de opvallende oranje jurk uit de collectie van Maison Martin Margiela, die Guilloteau omhult.

Na de afwisselend referentiële en abstracte verstillings van Vanrunxts recente werk, waarin dans bijna verdampte tot een pure aanwezigheid in de tijd, grijpt de choreograaf nu terug naar de eigen choreografische wortels in de Centraal-Europese Austringstanz: vormelijk, fysiek, gegrond. Maar ook die kenmerken zijn ondertussen geërodeerd, waardoor ze onvermijdelijk opnieuw iets exotisch en universeel krijgen, ver weg van de realiteit die ze wilden aanraken. Koenraad Dedobbeleers ultralichte objecten uit alledaagse materialen accentueren deze ambivalentie.

Het universum van het mannelijke en het aardse wordt dus telkens opnieuw gedestabiliseerd, zachtjes of bruusk; niets is definitief.

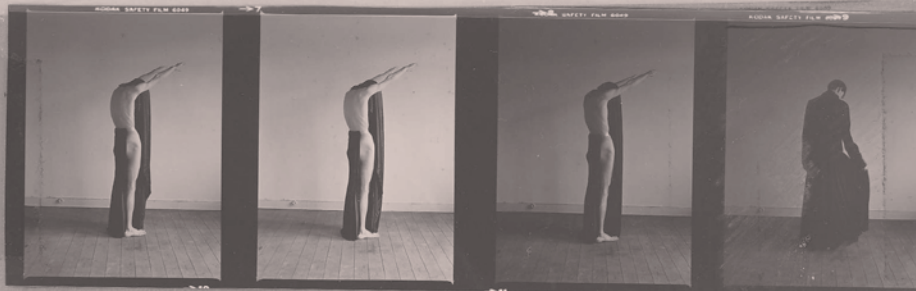
Steven De Belder

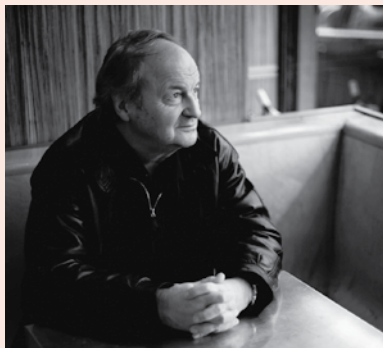
I've got a case of Deutsche Angst. Show me yours
and I'll show you mine.

(Lawrence Weiner)

Ohne Form kein Tanz.

(Mary Wigman)

Michel Tabachnik © Britt Guns

IN DE KIJKER

vr 22.05.09 / 20.00 / Concertzaal

**BRUSSELS PHILHARMONIC - HET VLAAMS RADIO ORKEST,
MICHEL TABACHNIK (DIRIGENT), ARNE DEFORCE (CELLO)
& ARCO RENZ (CHOREOGRAFIE)**

Het Celloconcerto van Bernd Alois Zimmermann is een mooi voorbeeld van zijn veelzijdige en eigenzinnige stijl. Zimmermann schreef het in de vorm van een 'pas de trois' – een klassieke balletvorm – en dat wordt hier letterlijk genomen. Arco Renz maakt speciaal voor deze uitvoering een hedendaagse choreografie, die samen met Zimmermans concerto wordt gebracht.

CONCERTGEBOUWCAFE

Geniet van een verwenkoffie, fingerfood of lunches à la carte in het Concertgebouwcafé. Beluister aan je tafel de cd-selectie als voor- of naproefje van een concert, of lees er een goed boek van het Concertgebouw. De cd's en boeken zijn bovendien ter plaatse te koop. Tijdelijke fototentoonstellingen komen goed tot hun recht in de hedendaagse architectuur van Robbrecht en Daem. U vindt dit rookvrije cultuurcafé op de benedenverdieping van het Concertgebouw.

tickets & info: www.concertgebouw.be / +32 70 22 33 02 / In&Uit, 't Zand 34, 8000 Brugge

DISCOVERY

DISCOVERYPAS
50 % KORTING VOOR JONGEREN

West-Vlaanderen

BRUGGE

DeMorgen
een open geest zoekt meer

Knack
weekend
FOCUS

Klara

PORT AUTHORITY
ZEEBRUGGE

Electrabel

FLUXYS
EXCELLENCE IN GAS TECHNOLOGY

BOMBARDIER